

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11797

гр. София, 18.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 38 СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР СТ. КЪНЕВ**

като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР СТ. КЪНЕВ** Гражданско дело № 20231110136922 по описа за 2023 година

Изготвя следния проект за доклад по делото:

Ищцата А. Н. Е. твърди, че на 15.07.2022г. е сключила договор за паричен заем № 706752 със „Сити кеш“ ООД. Твърди, че страните са се договорили за отпуснатия заем да бъде в размер на 400 лева, видът на вноската е месечна, броят на погасителните вноски е 1, размерът на месечния лихвен процент не е посочен.

Заявява, че в чл. 3.10 от Договорът е посочено, че заемателят заплаща допълнителна услуга „такса експресно разглеждане“ в размер на 88,55 лева. Твърди, че е погасила изцяло отпуснатия кредит.

Счита, че процесният договор е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма. Поддържа, че е нарушено изискването процесният договор да е написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора.

Поддържа, че Договорът за паричен заем е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита.

Твърди, че в нарушение на императивните правила, в договора за паричен заем ГПР е посочен единствено като процент, но без изрично да са описани и основните данни, които са послужили за неговото изчисляване.

Заявява, че липсата на ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти точно са включени в него и как се формира посоченият в договора ГПР, което е в пряко противоречие с императивните изисквания на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4 от ЗПК. Твърди, че в договора единствено е посочен годишен лихвен процент по заема, без обаче да става ясно как тази стойност се

съотнася към ГПР по договора.

Твърди, че в договора за паричен заем е налице грешно посочен размер на ГПР, а действителният такъв е в пъти по-висок от посочения, което е над максимално установения праг на ГПР, предвиден в императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Счита, че в договора не е посочена каква е договорната лихва, която ищцата следва да заплати.

Счита и клаузата с която се уговаря заплащане на възнаграждение за експресно разглеждане за нищожна и противоречаща на закона, в пряко противоречие на ЗПК.

Ищцата твърди, че кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисионна за едно и също действие. Сочи, че сумата, която е заплатена за тази „услуга“ е твърде висока - за кредит от 500 лв., кредиторът начислява такса в размер на 106,47 лв.

Твърди, че в пряко нарушение на императивното правило на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК „Сити кеш“ ООД не е включило в ГПР разхода за заплащане на допълнителна услуга, като тази услуга по своята същност представляват печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ГПР.

Поддържа, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, водеща до нищожност на договора като цяло, тъй като търговецът е заблудил потребителя за действителния размер на ГПР, приложим в отношенията между страните.

Посочва, че съобразно императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50% от взетата сума. Твърди, че на основание чл. 19, ал. 5 от ЗПК, клаузи в договор, надвишаващи определените по ал.4, са нищожни.

Твърди, че с тези действия „Сити кеш“ ООД е заобиколило изискванията на ЗПК за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, като съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК, всички приложими към сключването, изпълнението, прекратяването и развалянето на потребителски договори национални нормативни актове /ВПК, ЗПФУР, ЗЕДЕУУ и др./ са приети в Република България, въз основа на присъединяването ни към Европейския съюз и произтичащите от това задължения за синхронизиране на българското законодателство с европейското. Посочва, че приложимото национално законодателство следва да бъде тълкувано и прилагано съобразно духа, целите, съображенията и разпоредбите на действащата Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 23 Април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити.

Поддържа, че неизпълнението на задължението за правилно посочване на размера на ГПР злепоставя и самата цел на Директива 2008/48/ЕО да има единен съпоставим

прозрачен пазар на кредитите, защото по този начин потребителят не може да сравни продуктите адекватно.

Посочва, че обстоятелството дали правилно е изчислен и посочен ГПР се установява на база изискванията на единната формула, заложена в самата Директива 2008/48/ЕО /и транспонирана в ЗПК/, поради което същата има и нормативно значение. Твърди, че неправилното изчисляване и посочване е самостоятелно основание за недействителност на договора.

Изтъква, че грешното посочване на размера на ГПР следва да се приравни на хипотезата на непосочен ГПР по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, респективно целият договор следва да се обяви за недействителен на основание чл. 22 от ЗПК.

Заявява, че посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилаганият в отношенията между страните, представлява „заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т.1 от Закона за защита на потребителите, както и по смисъла на правото на ЕС.

Ищцата твърди, че Договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 вр. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителна лихва /ГЛП/ е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Твърди, че съобразно императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ГПР не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Счита, че на основание чл. 19, ал. 5 от ЗПК, клаузи в договор, надвишаващи определените по ал.4 са нищожни.

Изтъква, че с тези действия „Сити Кеш“ ООД е заобиколило изискванията на ЗПК за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, като съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК, всички приложими към сключването, изпълнението, прекратяването и развалянето на парични заеми национални нормативни актове /ВПК, ЗПФУР, ЗЕДЕУУ и др./ са приети в Република България, въз основа на присъединяването ни към Европейския съюз и произтичащите от това задължения за синхронизиране на българското законодателство с европейското. Счита, че приложимото национално законодателство следва да бъде тълкувано и прилагано съобразно духа, целите, съображенията и разпоредбите на действащата Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 23 Април 2008 г. относно договорите за парични заеми.

Счита, че неизпълнението на задължението за правилно посочване на размера на ГПР злепоставя и самата цел на Директива 2008/48/ЕО да има единен съпоставим прозрачен пазар на кредитите, защото по този начин потребителят не може да сравни продуктите адекватно.

Твърди, че грешното посочване на размера на ГПР следва да се приравни на хипотезата на непосочен ГПР по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, респективно целият договор следва да се обяви за недействителен на основание чл. 22 от ЗПК.

Поддържа, че посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилаганият в отношенията между страните, представлява „заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите, както и по смисъла на правото на ЕС.

Посочва, че в този смисъл е и Решение от 15.03.2012 г. по дело (2—453/10 на СЕС „Търговска практика, състояща се в посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния годишен процент на разходите, трябва да се окачестви като „заблуждаваща“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и за изменение на Директива 84/450/ЕИО на Смета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялните търговски практики“), доколкото тя подтиква или е възможно да подтикне средния потребител да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел.

Отделно от това счита, че Договорът за паричен заем е нищожен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 ВР. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД, тъй като клаузата за възнаградителната лихва /ГЛП/ е нищожна поради противоречие с добрите нрави.

Твърди, че определения от кредитодателя размер на възнаградителната лихва (в който се включва и начислената „такса експресно разглеждане“) за изключително висок и противоречащ на добрите нрави, тъй като надвишава трикратния размер на законната лихва за необезпечени заеми, респ. двукратния размер на законната лихва за обезпечени заеми. Сочи, че в тази връзка недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожност и на целия договор.

Сочи, че е налице разлика между посочената в процесния договор за паричен заем сума, подлежаща на връщане, и тази, която ищцата реално е върнала на ответното дружество.

Твърди, че липсва уточнение за базата, върху която се начислява лихвения процент — дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Посочва, че нито в договора, нито в погасителния план има отбелязване какъв е общият размер на дължимата за срока на договора възнаградителна лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се направи проверка дали посоченият лихвен процент отговаря на действително прилагания от кредитодателя. Посочва, че неизпълнението на задължението на кредитодателя, който по занятие осъществява сделки по предоставяне на парични заеми и като такъв е по-

силната страна в правоотношението, да предостави на потребителя изискуемата информация, води до лишаване от правото му да получи възнаграждението по договора.

Твърди, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал.1, т.11 ЗПК, съгласно който договорът за паричен заем следва да съдържа условията за издължаване, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.

Сочи, че процесният договор съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, но в същия не е посочена последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми.Твърди, че е осъществено нарушение на изискванията на чл. 11 ЗПК.Поддържа, че са налице явно неизгодни условия по процесния договор с оглед драстичното несъответствие и несъразмерност в стойността на насрещните престации.

Посочва, че при условията на евентуалност, ако съдът приеме договора за валиден и действителен, счита, че са нищожни отделните клаузи от процесния договор на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД поради нарушение на закона, чл. 26, ал. 1, пр. 2 от ЗЗД поради нарушаване на добрите нрави, респективно на основание чл. 146 от ЗЗП поради неравноправност.

Моли съда да признае за установено в отношенията между страните „Сити Кеш“ и А. Н. Е., че чл. 3.10 – клаузата за заплащане на такса експресно разглеждане от сключения между тях договор за паричен заем № 706752 е нищожна.

Моли съда да осъди на основание чл. 23 вр. чл. 22 от ЗПК вр. чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД ответника „Сити Кеш“ да заплати на А. Н. Е., сумата в размер на 10 лева, като частичен иск от 88,55 лева, представляваща недължимо платени суми по договор за паричен заем № 706752, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на настоящата искова молба до окончателното ѝ изплащане.

Претендира присъждане на разноски, включително и адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който заявява, че признава предявените искове.Твърди, че прогласяването на нищожността на неустоечната клауза не обосновава нищожност на целите договори за кредит на основание чл. 22 ЗПК.Моли съда на основание чл. 78, ал. 2 ГПК да не бъдат възлагани разноски, тъй като с поведението си ответното дружество не е дало повод за завеждане на делото.

Посочва, че съгласно трайната съдебна практика, възлагането на разноските в тежест на ищеца е предпоставено от кумулативното наличие на установените в закона две изисквания – с поведението си ответникът да не е дал повод за завеждане на делото

и да е признал иска.Поддържа, че в настоящия случай са налице и двете предпоставки, за възлагане на разноските в тежест на ищцата,а именно с настоящия отговор ответното дружество признава предявения от ищеца иск като основателен, а отделно от това с извънпроцесуалното си поведение не е дало повод за завеждането на процесния иск.

Посочва, че заплащането на посочената неустойка не е претендирано от ищеца.Твърди, че „Сити Кеш“ ООД не е изпращало покани, уведомления или други съобщения, с които се изисква заплащането на договорената неустойка.

Твърди, че ищецът не е заплатил сумата за неустойка по процесния договор за кредит.Поддържа, че наличието на нищожна клауза в договора не обуславя извод за това, че по някакъв начин ответникът е дал повод за завеждане на делото.

Моли за постановяване на решение при признание на иска, като по отношение на разноските се приложи разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК.Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

По тези съображения и на основание чл. 146 ГПК, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ

СЪДЪТ приема представените от ищеца писмени доказателства.

ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ по доказателствата след изслушване на страните.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК, на страните да се връчи препис от настоящото определение за насрочване, като те могат да вземат становище по него и дадените със същия указания най-късно в първото по делото открито съдебно заседание.

ПРЕПИС от отговора на ответника да се изпрати на ищеца.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 01.07.2024г. от 9:40.ч, за която дата и час да се призоват страните с посочените по – горе преписи.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____